

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/191/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713212395
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5713212395.4

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu A. C., F.. XX.X.XXXX, T. J. XXX, Š., zastúpeného splnomocnenou zástupkyňou I. C., F.. X.XX.XXXX, T. J. XXX proti žalovanému H. C., F.. XX.X.XXXX, T. E., D.. P. XX, Q.. Č.. T. R., F. XX v konaní o vzájomnom návrhu na zvýšenie výživného na plnoleté dieťa, takto

r o z h o d o l i :

I. Žalovaný je povinný s účinnosťou od 1.1.2014 prispievať na výživu žalobcu zvýšeným výživným v sume 100,- eur mesačne, a to vždy do konca kalendárneho mesiaca na nasledujúci mesiac k rukám žalobcu.

II. Dlh na výživnom za obdobie od 1.1.2014 do 30.4.2014 v sume 400,- eur je žalovaný oprávnený splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 20,- eur, zročných spolu s bežným výživným, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku a pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplatenia zročnej splátky.

III. Žalobcovi sa proti žalovanému náhrada trov konania nepriznáva.

IV. Týmto dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 16P/277/2002 zo dňa 31.3.2003.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 28.8.2013 podal žalovaný v procesnej pozícii žalobcu na tunajší súd proti žalobcovi v procesnej pozícii odporcu návrh na zníženie výživného na plnoleté dieťa, ktorý odôvodnil minimálnym príjmom, ktorý dosahuje vo výkone trestu odňatia slobody, kde sa žalovaný nachádza v čase podania svojej žaloby.

Žalobca v tom čase, ešte v procesnej pozícii žalovaného reagoval na žalobu vzájomným návrhom podaním zo dňa 30.9.2013, ktoré precizoval podaním zo dňa 13.11.2013 a uviedol, že so žalobou nesúhlasí, naopak podáva vzájomný návrh a žiada výživné zvýšiť zo sumy 50,- eur na sumu 100,- eur.

Na pojednávaní dňa 29.1.2014 žalobca spresnil svoj vzájomný návrh tak, že žiadal aby mu bolo výživné zvýšené s účinnosťou od 1.1.2014.

Svoju žalobu žalobca odôvodnil tou skutočnosťou, že od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti žalovaného voči žalobcovi plnoletému dieťaťu žalovaného sa zmenili pomery, stal sa študentom 4. ročníka Strednej odbornej školy dopravnej v Martine a jeho životné náklady sa zvýšili. Navyše žalovaný ani v minulosti naňho poriadne výživným neprispieval a na výživnom má dlh. Všetky jeho životné náklady uhrádza jeho matka, splnomocnená zástupkyňa uvedená v záhlaví tohto rozsudku. Poukázal

na skutočnosť, že už samotná cesta do školy ho mesačne stojí 21,20 eur, navyše doprava Mestskou hromadnou dopravou v Martine predstavuje pre neho náklad 11,60 eur, obedy v školskej jedálni predstavujú náklad 1,20 eur denne. Keďže chodí na odbornú prax vznikajú mu náklady v súvislosti s dopravou a stravou. Pomerne vysoké náklady preňho predstavujú náklady na pomôcky do školy a projekty, ktoré robí.

V priebehu konania ešte pred prvým pojednávaním vo veci samej žalovaný svoju pôvodnú žalobu, ktorou žiadal znížiť výživné na žalobcu zobral späť a preto súd konanie o nároku žalovaného na zníženie výživného na žalobcu zastavil a ďalej pokračoval len v konaní o vzájomnom návrhu pôvodného žalovaného dnes označeného ako žalobcu vo veci vzájomného návrhu.

V priebehu konania žalobca na žalobe zotrval a vo svojej výpovedi poukázal a listinnými dôkazmi preukázal výdavky, ktoré popísal už v žalobe.

Matka žalobcu I. C. uviedla, že posledná úprava vyživovacej povinnosti žalobcu voči žalovanému bola uskutočnená rozsudkom tunajšieho súdu z roku 2003, kedy bolo výživné určené na sumu 1500,- Sk mesačne. Ona sama pracuje ako sanitárka v Univerzitnej nemocnici v Martine a jej čistý príjem predstavuje 459,61 eur mesačne, čo preukázala potvrdením svojho zamestnávateľa. So žalobcom, svojim synom býva v byte svojho priateľa J. P., kde si ona a jej priateľ náklady na bývanie delia na jednu polovicu. Takto si rozdeľujú náklady na platbu koncesionárskych poplatkov vo výške 4,64 eur mesačne, nájomné a zálohové platby na elektrickú energiu v sume 119,84 eur mesačne a zálohové platby za elektrinu v sume 42,- eur mesačne, zálohové platby na plyn platia vo výške 40,- eur mesačne, vodné a stočné uhrádzajú raz za 6 mesiacov a predstavuje pre nich náklad približne 25,- eur. Svojmu synovi platí stavebné sporenie vo výške 17,- eur mesačne, životnú poisťku vo výške 27,- eur mesačne a spláca notebook, ktorý synovi kúpila za kúpnu cenu 600,- eur, pričom splátky kúpnej ceny predstavujú pre ňu náklad 29,- eur mesačne. Na kúpu notebooku bola nútená zobrať si spotrebiteľský úver. Poplatky za mobilný telefón predstavujú náklad pre ňu 6,- eur mesačne. Žalobcovi poskytuje 50,- eur mesačne ako vreckové, z ktorého si hradí všetky výdavky avšak osobitne mu poskytuje finančné prostriedky na nákup stravných lístkov a cestovné výdavky. Ak žalobca vykonáva prax vo firme, kde nemá možnosť stravovať sa formou závodného stravovania matka mu poskytuje menšie sumy na nákup stravy okolo 3,- eurá denne. K inému dieťaťu matka žalobcu vyživovaciú povinnosť nemá. Ďalšie náklady v ich domácnosti vznikajú nákupom pohonným hmôt do motorového vozidla, ktoré používajú matka žalobcu a jej priateľ pri ceste do Martina, kde pracujú - približne 100,- eur mesačne.

Žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že si je svojej vyživovacej povinnosti voči žalobcovi vedomý, avšak len v priebehu konania dňa 27.2.2014 bol podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý vykonával opakovane pre trestný čin zanedbania povinnej výživy. V čase rozhodovania súdu bol žalovaný nezamestnaný a jeho jediným príjmom bola dávka v hmotnej núdzi, ktorú dostával s účinnosťou od 1.3.2014 v sume 61,60 eur. Pri prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dostal úložné približne 80,- eur a túto sumu poskytol svojmu otcovi v byte, u ktorého žalovaný v čase konania pred súdom po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody býval. Ďalším jeho príjmom pri odchode z výkonu trestu odňatia slobody bol tzv. resocializačný príspevok slúžiaci na nákup najnutnejších potrieb v sume 60,- eur. Žalovaný má pravidelné výdavky len s poplatkami za telefón, kupuje si kartu do mobilného telefónu, ktorý si požičal od známeho za 5,- eur. Žalovaný je absolventom Stredného odborného učilišťa strojárskeho, avšak takmer celú profesionálnu kariéru vykonával prácu CNC frézara a v závislosti od zamestnávateľa v tejto funkcii dokázal v minulosti zarobiť od 12000 do 26000 Sk. Ďalším pravidelným výdavkom žalovaného patria zrážky vykonávané na základe exekúcií, pričom voči žalovanému je vedených 7 exekúcií, pričom v rámci týchto exekúcií má dlh približne 7000,- eur. Z odpisu registra trestov žalovaného súd zistil, že žalovaný od 11.10.2012 vykonával tri tresty odňatia slobody, vždy pre trestný čin zanedbania povinnej výživy. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 2T/210/2012 zo dňa 30.5.2013 z výkonu ktorého bol podmienene prepustený 27.2.2014.

Z ďalšieho trestného spisu žalovaného, ktorý bol vedený na Okresnom súde Martin v trestnom konaní voči žalovanému pod sp. zn. 2T/210/2012 súd zistil, že posledným zamestnaním žalovaného bolo zamestnanie v obchodnej spoločnosti D&C Milling s. r. o. so sídlom v Jablunkove, kde pracovný pomer

ukončil dohodou, kde je priemerný čistý mesačný príjem dosiahol 7337,10 Kč. Žalovaný tam pracoval v období od 1.3.2011 do 6.1.2012 a pracovný pomer rozviazal dohodou na vlastnú žiadosť. Podľa pracovnej zmluvy v tejto obchodnej spoločnosti však mal mzdu určenú v sume 12000,- Kč. Žalovaný má vyživovaciu povinnosť mimo žalobcu už len k synovi C. C., ku ktorému mu bola naposledy určená vyživovacia povinnosť rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 20P/171/2010 vo výške 90,- eur mesačne.

Majúc preukázané tieto skutočnosti súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Nároky žalobcu vo vzťahu k žalovanému súd posudzoval podľa ustanovení § 62 a nasledujúcich Zákona o rodine.

Podľa § 62 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine, obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 62 ods. 3 Zákona o rodine, každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa, alebo na nezaopatrené dieťa, podľa osobitného zákona.

Podľa § 62 ods. 4 Zákona o rodine, pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

Podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine, výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneho ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd iba vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Súd dospel k presvedčeniu, že vzhľadom na zdravotný stav, kvalifikáciu žalovaného a aj na predchádzajúce zamestnania je v schopnostiach žalovaného dosahovať príjem až 26000,- Sk čo v prepočte predstavuje približne 863,- eur. Pri existujúcej vyživovacej povinnosti na C. je preto v schopnostiach žalovaného prispievať na výživu žalobcu, ktorý je plnoletým dieťaťom žalovaného a študentom strednej školy výživným, aké žalobca požadoval, teda výživným v sume 100,- eur mesačne.

Pokiaľ je žalovaný v súčasnosti nezamestnaný je to podľa presvedčenia súdu výlučne jeho zavinením, že žalovaný napriek tomu, že mal príjem, v minulosti svoju vyživovaciu povinnosť neplnil, ale v dôsledku tejto skutočnosti bol opakovane odsúdený a vykonával nepodmienečný trest odňatia slobody, teda žalovaný úmyselným trestným konaním sa dostal do situácie kedy nemal zamestnávateľa a bol nezamestnaný, napriek tomu však pomerne dobre platené zamestnanie v Českej republike spomínané vyššie ukončil dohodou. Za takýchto okolností súd žalovaného zaviazal, aby na výživu žalobcu prispieval v sume 100,- eur mesačne s tým, že vzhľadom na časť rozhodovania súdu, súd určil dlh na výživnom od 1.1.2014 do 30.4.2014 v sume 400,- eur, čo predstavuje nezaplatené výživné za 4 mesiace. Zhodnou výpoveďou účastníkov konania totiž bolo preukázané že v tomto období žalovaný neuhrádzal na výživu žalobcu žiadnu sumu a teda jeho dlh za toto obdobie predstavuje sumu uvedenú vo výrokovej časti tohto

rozsudku. Na splácanie tohto dlhu súd povolil žalovanému splátky dlhu, ktorých výšku a zročnosť určil vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. a žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, avšak náhradu trov konania proti žalovanému nepožadoval, náhradu trov konania proti žalovanému nepriznal.

Vo výrokovej časti tohto rozsudku súd uviedol aj rozsudok, ktorý bol novým rozhodnutím súdu zmenený v zmysle ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.